

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **ZELENÝ SPORT s. r. o.**,
sídlem Slatina 116, 566 01 Slatina
zastoupená MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem
sídlem Purkyňova 2, Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**,
sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1 – Staré Město

o žalobách proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, č. j. MPO
26847/16/10200/01000, č. j. MPO 26855/16/10200/01000, č. j. MPO
26908/16/10200/01000, č. j. MPO 26976/16/10200/01000, č. j. MPO
26978/16/10200/01000, č. j. MPO 26990/16/10200/01000, č. j. MPO
27107/16/10200/01000, č. j. MPO 27166/16/10200/01000, č. j. MPO
27225/16/10200/01000, č. j. MPO 27303/16/10200/01000, č. j. MPO
27329/16/10200/01000, č. j. MPO 27716/16/10200/01000, č. j. MPO
27839/16/10200/01000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označených rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, kterými byly zamítnuty rozklady proti rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 22. 8. 2016 o pozastavení čerpání licencí pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o zahraničním obchodu s vojenským materiálem**“). Posledním rozhodnutím žalovaný, rovněž na návrh Ministerstva vnitra, podle § 8d odst. 1 zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o kontrole obchodu**“), pozastavil žalobkyni na dobu nezbytně nutnou čerpání povolení k vývozu.
2. K pozastavení čerpání licencí došlo na základě návrhu Ministerstva vnitra jako dotčeného orgánu, důvodem pak bylo v první řadě zahájení trestního stíhání statutárního orgánu žalobkyně, a to jejího jednatele M. R. staršího. Trestní stíhání bylo zahájeno pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“), a pro trestný čin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 trestního zákoníku. Žalovaný přihlédl k tomu, že se jedná o trestné činy přímo související s činnostmi, k nimž by žalobkyni opravňovalo využívání udělených licencí. Za nerozhodný pak považoval zánik funkce jednatele – M. R. st. - ke dni 1. 6. 2016. M. R. st. měl totiž nadále vliv na chod žalobkyně, a to s ohledem na majetkovou a personální propojenost žalobkyně a společností Zelený Sport Defence s. r. o. a MULTIAGRO v. o. s. Tento závěr byl potvrzen i tím, že osoba bývalého jednatele nadále vystupovala za žalobkyni vůči Krajskému ředitelství Policie Pardubického kraje.
3. Žalovaný poukázal na svou povinnost v rámci správního řízení posuzovat, zda by udělení licence nebylo v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Za rozhodující žalovaný nepovažoval fakt, že M. R. st. i statutární orgán jsou držiteli dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydané Národním bezpečnostním úřadem. Konkrétní posouzení žádostí či obchodních transakcí se totiž neomezuje na posouzení bezúhonnosti žadatele, resp. zúčastněných fyzických osob, nýbrž se opírá o posouzení všech dostupných informací a aspektů týkajících se žádosti žadatele, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru relevantních z hlediska vnitřního pořádku a bezpečnosti. V této souvislosti žalovaný shledal zásadním fakt, že v sídle všech tří výše uvedených společností bylo kontrolami Policie ČR prokázáno pochybení v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami. V budovách zkolaudovaných jako kravín či v jiných zemědělských stavbách využívaných jako společné sklady i společnostmi MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT bylo v rozporu se zákonem skladováno velké množství materiálu, a to zbraně kategorie A, B, C, střelivo, stovky tisíc kusů munice, včetně protitankových a protipěchotních min, výbušniny a bezdýmný střelný prach. Stav zabezpečení objektu byl naprosto nevyhovující požadavkům zákona o zbraních, byly nalezeny zbraně, které v rozporu se zákonem nebyly vedeny v Centrálním registru zbraní, naopak nebyly nalezeny zbraně, které podle centrálního registru na místě být měly apod. Byť byl po zjištění těchto závažných pochybení vydán společnosti MULTIAGRO v. o. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Slatina souhlas se změnou užívání předmětné stavby k novému účelu, jde tato skutečnost spíše k tíži žalobkyně, neboť před vydáním tohoto souhlasu zbraně a munici skladovala v rozporu s právními předpisy. Rovněž z rozporů mezi výpovědí M. R. st. a zjištěními Policie ČR vyplývají pro žalovaného oprávněné pochybnosti, zda je žalobkyně za dané situace schopna plně zajistit, že nebude ohrožovat bezpečnostní zájmy České republiky, tedy ochranu veřejného pořádku, bezpečnosti a ochranu obyvatelstva.

4. Žalovaný odkázal na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, v němž je uvedeno, že poznatky týkající se mj. závažných nedostatků v evidenci zbraní střeliva a munice a v zabezpečování objektů, v nichž je zboží skladováno, jakož i jiné nesrovnalosti v činnosti společností ovládaných manžely R., odůvodňují závěr o ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, mj. i proto, že díky nim dochází ke vzniku značného prostoru pro kriminální činnost, k vytváření podmínek pro přechod zbraní do nelegální sféry, a tím i ke vzniku nebo podpoře podmínek pro páčání trestné činnosti. Nesouhlasné závazné stanovisko pak bylo podle žalovaného odůvodněno v mezích § 16 odst. 1 písm. b) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem na základě bezpečně zjištěných skutečností.
5. Jde-li pak o vyjádření Ministerstva vnitra, která byla podkladem pro rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že jsou od prvotních návrhů na pozastavení čerpání licencí až do okamžiku jeho rozhodování konzistentní s tím, že tato vyjádření byla opakovaně potvrzena ministrem vnitra v přezkumných řízeních. Žalovaný obdržel dne 19. 10. 2016 vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2016, č. j. MV-132303-7/OBP-2016, k podnětům žalobkyně na zrušení rozhodnutí o pozastavení čerpání licencí, v němž Ministerstvo vnitra neshledalo důvod k podání návrhů na zrušení rozhodnutí o pozastavení čerpání licencí, neboť takové opatření je nadále nutné z důvodu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Žalovaný rovněž obdržel vyrozumění Ministerstva vnitra o způsobu vyřízení podnětů k přezkumu jeho závazných stanovisek, z nichž se podává, že přezkumná řízení zahájena nebyla.
6. K námitce žalobkyně, že žalovaný postupuje ve zcela shodných věcech odlišně, s poukazem na případy společností EXCALIBUR ARMY s. r. o. a REAL TRADE PRAHA a.s., žalovaný poukázal na § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). V souladu s tímto ustanovením musí vycházet i ze skutečností známých správnímu orgánu z jeho úřední činnosti k osobě žalobkyně. Totožnost nebo obdobnost případu přitom nemůže být dána pouhým podáním žádosti podle téhož zákona, nezbytné je posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které byly v uvedených případech diametrálně odlišné. Se zásadou legitimního očekávání účastníka řízení souvisí zásada materiální pravdy, zakotvená v § 3 správního řádu a rozvedená v § 50 odst. 3 správního řádu, podle níž je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V daném případě lze veřejný zájem konkretizovat jednak jako povinnost chránit společnost i základní práva jednotlivců, jednak jako zájem na ochraně dodržování mezinárodních závazků České republiky. Česká republika ratifikovala Smlouvu o obchodu se zbraněmi, která státu ukládá povinnosti v oblasti zahraničního obchodu se zbraněmi, přičemž klade důraz na eliminaci byť jen potencionálního rizika narušení bezpečnosti nebo možnosti k takovému narušení přispět. Mezinárodní závazek je veřejným zájmem, v souladu s ním je pak i rozhodnutí, jimiž byla pozastavena čerpání licencí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

7. Bezpečnostní strategii České republiky, která byla schválena vládou České republiky v roce 2015, neshledal žalovaný pro posouzení věci relevantní. Žalovaný uzavřel, že trestní stíhání M. R. st. a existence výše uvedených skutečností znamenajících v různém stupni ohrožení bezpečnostních zájmů České republiky považuje za ucelený řetězec skutečností znamenajících možnost ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Tím byl zároveň naplněn i zákonný důvod pro pozastavení čerpání licence podle § 19 odst. 2 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem.

II.

Žaloba a Vyjádření žalovaného, replika žalobce

8. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Uvedla, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu se základními zásadami správního řízení. Porušena byla zásada nestranného a objektivního postupu a z něj plynoucí zásada rovného přístupu k jednotlivým případům. Porušena byla i zásada legitimního očekávání. Žalobkyně v řízení prokázala, že jsou cíleně likvidovány pouze společnosti, v nichž figuruje M. R. st., přitom u ostatních zbrojařů je ignorována skutečnost, že byli obviněni, případně jsou trestně stíháni podnikající právnické osoby i jejich statutární orgány. Jde přitom o zvlášť závažné zločiny. Licenční správa tak měří dvojím metrem, žalovaný tuto nezákonnost neodstranil.
9. Ke dni zahájení řízení nebyl M. R. st. statutárním orgánem žalobkyně, odůvodňovat rozhodnutí jeho trestním stíháním tedy nebylo namístě. Žalovaný se pak nevypořádal s námitkou žalobkyně, že jsou porušovány zásady správního řízení, a v obdobných případech je rozhodováno odlišně. V rozhodnutí se totiž nevypořádal s námitkou žalobkyně, že shodná nebo obdobná trestná činnost je u ostatních zbrojařů tolerována. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné. Žalovaný nijak nevyvrátil tvrzení žalobkyně, že Ministerstvo vnitra nenavrhlo pozastavení licencí u subjektů trestně stíhaných pro zvlášť závažný zločin vývoj, výroba a držení zakázaných bojových prostředků podle § 281 odst. 1, 2, 3 písm. b) trestního zákoníku a pro přčin porušení povinností v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem podle § 266 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku (společnosti EXCALIBUR ARMY s. r. o. a REAL TRADE PRAHA a.s.), oba správní orgány tak neučinily ani ve vztahu ke společnosti Imex Group s. r. o. v souvislosti s událostmi v muničním skladu ve Vrběticích nebo v případě společnosti CZ HERMEX s. r. o.
10. Žalovaný se nezabýval námitkou neurčitosti výroku prvostupňových rozhodnutí. Z výroku těchto rozhodnutí není zřejmé, zda se čerpání licencí žalobkyni pozastavuje na dobu nezbytně nutnou – po dobu zahraničně politických zájmů ČR, nebo po dobu ochrany veřejného pořádku. Žalovaný se věcnou argumentací v rozkladu v tomto ohledu vznesenou nezabýval, jeho rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná.
11. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení z moci úřední v rozporu se správním řádem, neboť řízení zahájil toliko na základě návrhu Ministerstva vnitra vycházejícího pouze ze sdělení Policejního prezidia ze dne 9. 5. 2016. Ministerstvo vnitra však postupovalo v rozporu s čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektovalo presumpci nevinoty M. R. st., který je navíc držitelem dokladu o

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydaného Národním bezpečnostním úřadem. Ke dni podání návrhu Ministerstvem vnitra žádná ze skutečností jím tvrzených netrvala, právně relevantní důvod pro zabránění podnikání žalobkyni tedy neexistuje.

12. Žalovaný se rovněž nevypořádal s argumentací žalobkyně, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, jak porušují zákony jednatele právnických osob, a to Z. R. a M. R. ml.
13. Irelevantní je rovněž závěr žalovaného, že udělené souhlasy se změnou užívání stavby svědčí spíše v neprospěch žalobkyně. Tento závěr je s právem rozporný, neboť zákon institut souhlasu se změnou užívání stavby aprobuje. Pokud byl takový souhlas žalobkyni udělen, svědčí to o tom, že žalobkyně bezpečnost ani veřejný pořádek neohrožuje. Podle žalovaného je žalobkyně předmětem zájmu správních orgánů od roku 2015. Žalovaný pak nebere do úvahy fakt, že žalobkyni byla v období únor 2015 až duben 2016 vydávána Ministerstvem vnitra souhlasná stanoviska. Ministerstvo vnitra tak porušilo zákon, pokud návrh na pozastavení čerpání licencí podalo až v době, kdy byl žalobkyni udělen souhlas se změnou užívání stavby, přitom v přechodné době mu okolnosti podnikání žalobkyně nevadily. Ministerstvo vnitra uvedeným postupem porušuje Listinu základních práv a svobod tím, že žalobkyni brání v tom, co jí zákon nezakazuje. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že návrhy Ministerstva vnitra směřují i proti společnosti MULTIAGRO v. o. s. Slatina, která nikdy s vojenským materiálem neobchodovala. Žalovaný se měl také zabývat tvrzením žalobkyně o kontrolách provedených dne 15. 6. 2016, tj. v době, kdy již předmětné řízení bylo zahájeno.
14. Žalobkyně v řízení namítala, že částmi zbraní, u nichž je volný prodej zapovězen zákonem č. 119/2002 Sb., nejsou pažby ani jiná oddělitelná příslušenství zbraní. Je proto naprosto běžné a legální, pokud jsou ze zničených zbraní vytěženy drobné součástky a oddělitelná příslušenství, a s nimi se dále obchoduje. Touto argumentací se žalovaný nezabýval. Rovněž se nezabýval tvrzením žalobkyně o tom, že nepostupuje v rozporu s Bezpečnostní strategií České republiky. Žalovaný v rozhodnutí přezkoumatelně nevypořádal s obranou žalobkyně v podaných rozkladech, v nichž poukazovala na souhlasná stanoviska dotčených orgánů v řízení o změně užívání stavby. Za situace, kdy byl souhlas vydán, si lze stěží představit, že by byl nadále ohrožen veřejný pořádek, bezpečnost a ochrana obyvatelstva.
15. Žalobkyně namítala též protiprávní změnu složení rozkladové komise, tj. změnu složení komise dne 15. 11. 2016 oproti složení existujícímu ke dni 3. 11. 2016. V obou dnech jednala komise v téže věci, ze zápisů nevyplývá důvod změny složení komise.
16. Žalobkyně rovněž v žalobě navrhla, aby soud zrušil „závazná stanoviska“ Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-74546-2/OBP-2016 a MV-74546-3/OBP-2016 a všechna na ně navazující stanoviska, a to v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113.
17. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě odkázal na skutkový stav zjištěný v řízení. K jednání, pro které byl M. R. st. trestně stíhán, žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, respektive její argumentace o změně právní úpravy ve vztahu k trestnému činu nedovoleného ozbrojování je zcela nedostatečná a vzbuzuje pochybnosti, zda je žalobkyně schopna zajistit všechny zákonem stanovené požadavky v tak citlivé

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

činnosti, jakou je nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami. Zánik funkce M. R. st. jako jednatele žalobkyně byl účelový, fakticky se jeho vliv na chod společnosti nijak nezměnil. Vyjádření Ministerstva vnitra, která byla podkladem pro vydání rozhodnutí, jsou konzistentní a byla opakovaně potvrzena v přezkumných řízeních. K legitimnímu očekávání žalobkyně, že v její věci bude postupováno stejně, jako v obdobných případech, žalovaný argumentoval obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal rovněž na stanovisko Ministerstva vnitra z ledna 2017 podané v řízeních o nových žádostech žalobkyně, v nichž konstatovalo, že u žalobkyně nedošlo k podstatné změně okolností, které by odůvodňovaly změnu jeho názoru na pozastavení čerpání licencí žalobkyní. Rovněž Ministerstvo vnitra dalo nezahájením přezkumných řízení svých závazných stanovisek najevo nutnost chránit společnost a jednotlivce, a to zejména s ohledem na teroristické útoky a výbuch muničních skladů v areálu ve Vrběticích.

18. V replice ze dne 20. 4. 2017 a ze dne 27. 4. 2017 žalobkyně poukázal na vývoj trestních řízení vedených proti M. R. st. Trestní stíhání pro trestný čin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 trestního zákoníku je vedeno pouze ve vztahu k části vojenského materiálu, ohledně další části byla věc postoupena Obvodnímu báňskému úřadu a zbylá část výbušnin je postupně Policií ČR vrácena žalobkyni. Trestní stíhání pro trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 279 trestního zákoníku mělo být dle žalobce zastaveno. K tomu žalobce předložil Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 62 T 4/2016-1042, jímž bylo zastaveno trestní stíhání obviněného M. R. pro skutek spočívající v objednání zbraní dne 9. 7. 2014 a jejich importu ze Srbska dne 11. 7. 2014, který byl v obžalobě kvalifikován jako zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku, a usnesení Vrchního soudu ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 4 To 3/2017. Dále předložil oznámení o zahájení řízení o správním deliktu ze dne 10. 4. 2017, jímž Obvodní báňský úřad zahájil správní řízení se společností MULTIAGRO v. o. s. Dále předložil usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, č. j. 2 T 59/2017-577, jímž byla trestní věc obviněného M. R. spočívající v užívání areálu zemědělského družstva v majetku společnosti MULTIAGRO v. o. s. jako skladu zbraní a střeliva, a v usnesení uvedeného množství výbušnin a bleskovnic Startline postoupena Obvodnímu báňskému úřadu.
19. Při jednání dne 23. 7. 2020 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích a skutkové a právní argumentaci. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020 - 39. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že poukazování žalobkyně na případy jiných společností, jímž byla licence vydána, relevantní není, neboť Ministerstvo vnitra posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, s nimiž žalobkyně nemůže být seznámena, v souladu se zákonem, primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Police ČR a zpravodajských služeb.

III.

Původní řízení před Městským soudem

20. Rozsudkem ze dne 23. 7. 2020, č. j. 11 A 28/2017 - 295, Městský soud v Praze zrušil napadená rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud shledal napadená

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně soud shledal, že se žalovaný řádně nezabýval námitkou žalobkyně spočívající v porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k postupu v případech jiných trestně stíhaných společností, a tuto námitku dostatečně nevypořádal. Zbylé námitky žalobkyně neshledal soud důvodnými.

IV.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

21. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 8 As 167/2020-39, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2020, č. j. 11 A 28/2017 - 295, a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení.
22. Nejvyšší správní soud uvedl, že se již identickou právní i skutkovou otázkou zabýval v rozsudku ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020 - 46, jímž zrušil rozsudek městského soudu, který zrušil 29 rozhodnutí ministra o zamítnutí rozkladu a potvrzení prvostupňových rozhodnutí o pozastavení čerpání licencí a povolení k vývozu, a to taktéž z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ohledně namítaného porušení zásady legitimního očekávání. V uvedené věci byla žalobkyní obchodní společnost Zelený Sport Defence s.r.o., která je personálně propojena s žalobkyní. V obou věcech byla zahájena řízení o pozastavení čerpání licencí a povolení k vývozu na základě týchž návrhů Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-74546-2/OBP-2016 a č. j. MV-74546-3/OBP-2016, jež směřovaly vůči třem personálně propojeným společnostem. V obou případech stěžovatel rovněž uplatnil totožnou kasační námitku, že se nelze dovolávat zásady legitimního očekávání vůči stěžovateli, resp. ministrovi. Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchytil se v nyní projednávané od závěrů rozsudku ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020 - 46.
23. Nejvyšší správní soud konstatoval, že řízení zahájené podle § 19 odst. 2 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a § 8d zákona o kontrole obchodu je vázáno pouze na návrh dotčeného orgánu, tj. Ministerstva vnitra. Žalovaného tak nelze činit odpovědným za případ, že dotčený orgán takový návrh nepodal. K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že žalovaný „by hypoteticky mohl být za svůj postup „odpovědný“ např. v situacích, kdy návrh dotčeného orgánu sice podán byl, řízení však nebylo zahájeno, anebo sice zahájeno bylo, avšak licence či povolení nebyly pozastaveny. O takové případy se však v souzené věci zjevně nejednalo a jejich existenci žalobkyně ani netvrdila“ (bod 14).
24. Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožnil s názorem městského soudu, že se žalobkyně v případě daných správních řízení mohla účinně dovolávat zásady legitimního očekávání. V projednávané věci totiž podle něj „nebylo možno vycházet jen ze (...) nastíněných obecných východisek stran jednotnosti správní praxe, jelikož řízení o pozastavení čerpání licence či povolení k vývozu může být zahájeno pouze na návrh dotčeného orgánu“ (bod 15). „Nezahájení správního řízení z důvodu neexistence návrhu dotčeného orgánu tak nezakládá správní praxi stěžovatele a nelze hovořit ani o vzniku legitimního očekávání, jež se o existující správní praxi opírá“ (bod 15). K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, bez dalšího

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

takové jednání neaprobujeme jako správné a souladné se zákonem“ (bod 15). S odkazem na body 19 a 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017 - 39, uvedl, že „(p)ouhé „mlčení“ veřejné správy, resp. její případná nečinnost v oblasti postihování deliktního jednání, tedy bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není, resp. že nebude postihováno.“

25. Dále se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem městského soudu, že žalobkyní vznesená námitka porušení legitimního očekávání byla v napadených rozhodnutích vypořádána nedostatečně, tedy že jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že *„ministr v napadených rozhodnutích popsal i další konkrétní okolnosti případu, neboť stejně jako stěžovatel v prvostupňových rozhodnutích poukázal na to, že kontroly Policie České republiky provedené v sídle žalobkyně (a dalších dvou společností) prokázaly pochybení při nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami (materiál byl protiprávně skladován v rozporu s kolaudačním rozhodnutím v budově kravína s tristním stavem zabezpečení objektu). Tím nyní projednávanou věc náležitě individualizoval a odlišil od jiných případů, jež měly být dle žalobkyně srovnatelné, čímž implicitně a přezkoumatelně vypořádal námitku žalobkyně o porušení zásady legitimního očekávání“* (bod 16).

V.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán dle § 75 odst. 2 věty první zákona s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O podané žalobě soud rozhodl znovu poté, co bylo původní rozhodnutí zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 8 As 167/2020-39. Rozhodoval pak v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když žalobkyně s tímto postupem podáním ze dne 25. 1. 2022 výslovně souhlasila a žalovaný se na výzvu soudu nevyjádřil, a soud tak má za to, že s tímto postupem vyslovil souhlas. Soud rovněž neshledal potřebu provádět dokazování nad rámec obsahu správního spisu, z něhož vychází.
27. Podle § 6 odst. 1 věty před středníkem zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem *může obchod s vojenským materiálem provádět pouze právnická osoba se sídlem na území České republiky nebo podnikající fyzická osoba v případech stanovených tímto zákonem na základě povolení*. Podle odst. 2 téhož ustanovení povolení vydává Ministerstvo průmyslu a obchodu na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, kterými jsou a) Ministerstvo zahraničních věcí z hlediska zahraničně politických zájmů České republiky, dodržování závazků vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv, jakož i z členství České republiky v mezinárodních organizacích, b) Ministerstvo vnitra z hlediska veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, c) Ministerstvo obrany z hlediska zabezpečování obrany České republiky.
28. Podle § 14 odst. 1 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem dále platí, že *právnická osoba, které bylo vydáno povolení podle tohoto zákona, je oprávněna určitý obchod s vojenským materiálem provádět jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v licenci*.

29. Podle § 19 odst. 1 písm. b) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem *udělenou licenci ministerstvo odejme, jestliže obchod s vojenským materiálem nebyl uskutečněn nebo nebyl ještě plně dokončen, a je to odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.*
30. Podle § 19 odst. 2 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, *v případě, že je to z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) nezbytné, může ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastavit čerpání licence na dobu nezbytně nutnou. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nemá odkladný účinek. Pominou-li důvody podle věty první a není-li důvod k postupu podle odstavce 1, ministerstvo na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zruší.*
31. Podle § 8d odst. 1 věty první zákona kontrole obchodu *v případech stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastaví čerpání povolení k vývozu.*
32. Žaloba není důvodná.
33. Soud při jednání dne 21. 7. 2020 neprovedl důkazy navržené žalobkyní v podané žalobě, a to pro jejich nadbytečnost. Pokud jde o návrhy důkazů na str. 7 žaloby (poskytnutí informace z 1. 9. 2016, poskytnutí informace z 29. 8. 2016, poskytnutí informace z 6. 10. 2016, poskytnutí informace z 29. 9. 2016, poskytnutí informace z 25. 11. 2016), jednalo se o skutečnosti nesporné. Tyto důkazy se navíc vztahují k námitce legitimního očekávání žalobkyně, o níž bylo závazně rozhodnuto Nejvyšším správním soudem. Důkazy uvedené žalobkyní na str. 12, 13 a 15 žaloby (kolaudační rozhodnutí z 12. 12. 2007, souhlas se změnou užívání stavby z 27. 5. 2016, souhlas se změnou užívání stavby z 17. 6. 2016, souhlas se změnou užívání stavby z 6. 9. 2016, souhlas se změnou užívání stavby z 4. 1. 2017, souhlasné stanovisko z 24. 3. 2016, protokol o kontrole z 15. 6. 2016, usnesení policejního orgánu ze dne 2. 11. 2016, 6. 12. 2016, 15. 12. 2016) nemají přímý vztah k předmětu řízení v projednávané věci, neplynou z nich žádná nová rozhodná zjištění, a nepopírají prokázaný skutkový stav. Informace v nich uvedené současně ani nijak nerozporují skutečnost, že zbraně, munice a výbušniny byly žalobkyní po určitý čas skladovány (a to nejméně do doby před vydáním souhlasu se změnou užívání stavby) v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Soud neprovedl ani žalobkyní navrhované důkazy uvedené na str. 10 žaloby (roztrhaná kopie „Informace pro ředitele“, protokol o nahlížení do spisu ze dne 13. 6. 2016) týkající se zahájení řízení z moci úřední správním orgánem jen na základě domněnek, kdy měl být pan M. R. st. v době vydání návrhů držitelem Dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci není sporné, že probíhalo trestní stíhání pana R. st., že bylo vzato v potaz při rozhodnutí o pozastavení čerpání povolení k vývozu, a že v době vydání napadených rozhodnutí nebyl M. R. st. statutárním orgánem žalobkyně. Uvedené listinné důkazy tak nebyly s to prokázat žádné nové rozhodné skutečnosti nad ty, které se podávají ze správního spisu a ze zjištěného skutkového stavu popsaného v napadených rozhodnutích. Důkazy na str. 15 žaloby (poskytnutí informace z 20. 12. 2016, odůvodnění rozkladů ze dne 9. 9. 2016 a 19. 9. 2016, zápis z jednání rozkladové komise ze dne 3. 11. 2016 a 15. 11. 2016, rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace z 13. 1. 2017), které se týkaly tvrzené protiprávní a nedůvodné změny obsazení rozkladové komise dne 15. 11. 2016 oproti složení rozkladové komise ze dne 3. 11. 2016, nebyl důvod provádět, tyto skutečnosti nebyly mezi účastníky

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

sporné. Důkazy uvedené na str. 24 a 25 žaloby (nesouhlasná závazná stanoviska ze dne 26. 5. 2016, č. j. MV-176680-3/OBP-2015, MV-50633-4/OBP-2015, MV-18124-3/OBP-2016, sdělení ministra vnitra ze dne 28. 6. 2016 a 25. 7. 2016, vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2016, 18. 10. 2016, 28. 11. 2016, 2. 12. 2016, stanoviska ze dne 17. 5. 2016 označená jako „*Návrh na pozastavení čerpání licencí*“) týkající se žalobkyní navrhovaného soudního přezkumu tvrzených „závazných stanovisek“ Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-74546-2/OBP-2016 a č. j. MV-74546-3/OBP-2016, a všech na ně navazujících stanovisek a sdělení soud neprovedl pro jejich nadbytečnost. Žalobkyně navrhovala provedení těchto důkazů ve vztahu k návrhu na zrušení „závazných stanovisek“ Ministerstva vnitra, ve správním spise nadepsaných jako „*Návrh na pozastavení čerpání licencí*“ ve smyslu závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publ. pod č. 2434/2011 Sb. NSS. V daném případě však důvod pro takový postup nenastal (k tomu viz dále).

34. Důkazy uvedené na str. 26–28 žaloby (vyjádření žalobkyně z 6. 6. 2016, 6. 6. 2016, 14. 6. 2016, roztrhaná kopie „Informace pro ředitele“, protokol o nahlížení do spisu z 13. 6. 2016, uplatnění úvěrových opatření KB z 10. 10. 2016, přehled stavu účtů ke dni 3. 1. 2017, dohoda o vyrovnání z 27. 7. 2016, přijaté faktury z 11. 1. 2017, vyčíslení škody žalobkyně za období červen – září 2016, usnesení policejního orgánu ze dne 2. 11. 2016, 6. 12. 2016, 15. 12. 2016) navrhovala žalobkyně provést ke své žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby. O té bylo rozhodnuto usnesením ze dne 11. 4. 2017, č. j. 11 A 28/2017 – 444, pravomocným dne 20. 4. 2017, kterým odkladný účinek žalobě přiznán nebyl. Uvedenými usneseními policejního orgánu přitom bylo rozhodnuto pouze o vrácení zajištěného materiálu žalobkyni, listiny týkající se majetkových poměrů žalobkyně pak, vyjma doložení jejich vývoje v čase, nemají žádnou přímou spojitost s projednávanou věcí a nejsou ani schopny nijak zpochybnit již učiněná skutková zjištění.
35. K důkazům navrženým žalobkyní v replice (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 1. 2017, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 4. 2017 a usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017) soud uvádí, že se jedná o důkazy, respektive listiny, které byly vydány po dni vydání žalobou napadených rozhodnutí. Soud však podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pro úplnost soud dodává, že důkazy předložené žalobcem v replikách nesvědčí o vývoji trestního řízení vedeného proti M. R. v celé jeho šíři, svou povahou pak nezpochybňují řetězec zásadních skutkových okolností, které komplexně hodnotil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. V případě postoupení věci správnímu orgánu pak jiné právní hodnocení některých skutků jednatele žalobkyně zcela nevyvrací závěry o nezákonnosti jeho jednání.
36. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda došlo k porušení legitimního očekávání žalobkyně.
37. Vzhledem k závěrům, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2021, č. j. 8 As 167/2020-39, a kterými je zdejší soud v projednávaném případě vázán, neshledal soud námitku žalobkyně týkající se porušení legitimního očekávání důvodnou. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, ve vztahu k řízením zahájeným podle § 19 odst. 2 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a § 8d zákona o kontrole obchodu, nelze žalovaného „*nelze činit odpovědným za případy, kdy správní řízení nezahájil z*

důvodu, že dotčený orgán (zde Ministerstvo vnitra) takový návrh nepodal“ (bod 14). Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „ministr v napadených rozhodnutích popsal i další konkrétní okolnosti případu, neboť stejně jako stěžovatel v prvostupňových rozhodnutích poukázal na to, že kontroly Policie České republiky provedené v sídle žalobkyně (a dalších dvou společností) prokázaly pochybení při nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami (materiál byl protiprávně skladován v rozporu s kolaudačním rozhodnutím v budově kravína s tristním stavem zabezpečení objektu). Tím nyní projednávanou věc náležitě individualizoval a odlišil od jiných případů, jež měly být dle žalobkyně srovnatelné, čímž implicitně a přezkoumatelně vypořádal námitku žalobkyně o porušení zásady legitimního očekávání“ (bod 16). Došlo tak k podrobnému vypořádání námitek obsažených v rozkladu celou řadou důvodů, pro něž bylo žalobkyni čerpání povolení a licencí pozastaveno, a dostatečně tedy její případ odlišuje od jiných společností, které s projednávanou věcí spojuje „pouze“ skutečnost trestního stíhání jejich statutárních orgánů. Žalobou napadená rozhodnutí a jejich odůvodnění tedy dostatečně popisují konkrétní okolnosti souzeného případu, čímž jej náležitě individualizují; a popisem těchto okolností rovněž implicitně a přezkoumatelně odpovídají na vznesenou námitku žalobkyně (k tomu Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020 - 46). S ohledem na výše uvedené tak námitka žalobkyně týkající se tvrzeného porušení zásady legitimního očekávání neobstojí.

38. Dále soud posuzoval žalobní námitku směřující na neurčitost výroků prvostupňových rozhodnutí, s níž se neztotožnil. Z prvostupňových rozhodnutí je dle soudu patrné, že jimi byla pozastavena čerpání konkrétních licencí. Skutečnost, že ve výrocích rozhodnutí není uvedeno, zda se doba nezbytně nutná vztahuje k trvání zahraničně politických zájmů nebo k ochraně veřejného pořádku, jak namítá žalobkyně, jejich neurčitost nezpůsobuje. Tyto okolnosti jsou součástí skutkového stavu, na jehož základě k pozastavení čerpání licencí došlo, jejich místo je proto v odůvodnění rozhodnutí, nikoliv v jejich výrocích. K tomu soud doplňuje, že časový rozsah trvání pozastavení licence je závislý na skutkovém stavu existujícím po vydání rozhodnutí, popř. jeho případných změnách, a splnění podmínek pro případné zrušení rozhodnutí, nelze jej tedy výrokem rozhodnutí určit. Ministr zjevně dospěl ke stejnému závěru, když v žalobou napadených rozhodnutích uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou srozumitelná, přesná a určitá.
39. Důvodnou soud neshledal ani námitku, že řízení o pozastavení čerpání licencí byla zahájena v rozporu se správním řádem. Zákon o zahraničním obchodu s vojenským materiálem v § 19 odst. 2, stejně jako zákon o kontrole obchodu v § 8d odst. 1, předpokládají zahájení řízení na návrh dotčeného orgánu. Tím je v daném případě Ministerstvo vnitra. V této fázi žalovaný nezkoumá opodstatněnost takového návrhu, pokud skutečnosti v něm uvedené postačují k tomu, aby bylo řízení zahájeno, pouze dané řízení zahájí, přičemž toto zahájení nemá na čerpání licencí žádný vliv. Až v průběhu daného řízení je příslušný správní orgán povinen zkoumat, zda daný návrh je důvodný, či nikoli. V projednávané věci pak není sporu o tom, že takové návrhy podány byly, a tituly pro zahájení řízení tedy jednoznačně existovaly. Důvody uvedené v návrhu jsou předmětem posouzení správním orgánem, nikoliv formální podmínkou pro zahájení řízení (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 As 303/2020-46).
40. Nelze ani přisvědčit tvrzení žalobkyně, že se ministr řádně nezabýval její věcnou argumentací. Ministr i správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích vysvětlili, že trestně stíhaný M. R. st. má i nadále podstatný vliv na činnost a jednání žalobkyně a zánik jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

funkce se jeví jako účelový, na čemž skutečnost, že stávající jednatelé, rodinní příslušníci M. R. st., nejsou trestně stíháni ani konkrétně neporušují žádné zákony, na této okolnosti nic nemění. Již to, že osoba s podstatným vlivem na žalobkyni je trestně stíhána, je důležitým faktorem při posouzení toho, zda daná společnost nemůže ohrozit veřejný pořádek, bezpečnost nebo ochranu obyvatelstva. Taková úvaha přitom dle soudu zcela dostatečně vysvětluje, proč ministr potvrdil prvostupňová rozhodnutí a podané rozklady žalobkyně zamítl. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že bezpečnostní riziko na straně žalobkyně trvalo ještě v době rozhodování správního orgánu I. stupně a následně ministra. V době vydání napadených rozhodnutí tak existovaly zcela určité důvody, proč nebylo možné vyhovět žalobkyni a zrušit rozhodnutí o pozastavení čerpání licence. Soud má z úvahy předložené v napadených rozhodnutích za zcela zřejmé, že ministr neshledal nové personální obsazení uvedených společností za důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, k čemuž připojil jasnou a přezkoumatelnou argumentaci.

41. Obstojí pak i hodnocení okolnosti spočívající ve vydání souhlasu se změnou užívání stavby. Žalovaný v tom, že toto rozhodnutí bylo vydáno, spatřoval potvrzení závěru, že zbraně, munice a výbušniny byly (přínejmenším před vydáním souhlasu) skladovány v rozporu se zákonem. V tomto kontextu závěr žalovaného, že udělený souhlas jde spíše k tíži žalobkyně, obstojí. Je nutno připomenout, že udělení souhlasu se změnou užívání stavby vydaného podle stavebních předpisů neřeší samotnou problematiku pozastavení čerpání licencí podle zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Žalobkyně se proto mylí, pokud z uděleného souhlasu dovozuje, že podmínky čerpání licence splňuje. Souhlas se změnou užívání daného objektu prostřednictvím vydání rozhodnutí o změně užívání stavby v areálu Slatina navíc nelze vnímat izolovaně, bez kontextu s dalšími zjištěnými skutečnostmi. V projednávané věci u žalobkyně existovaly skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně a její zástupci nebo osoby s ní spojené již delší dobu řádně neplní povinnosti vyplývající z právních předpisů, případně je porušují. Obava spočívající v nebezpečí ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, tak byla na místě. Zde soud dodává, že napadená rozhodnutí a prvostupňová rozhodnutí stojí na řetězci skutečností a zjištění, nikoliv na izolovaných závěrech kontroly či nepodložených domněnkách správních orgánů. Základní úvaha správních orgánů, včetně nastínění potencionálního rizika narušení bezpečnosti žalobkyní nebo možnosti k takovému narušení přispět, je z nich jasně patrná.
42. Rovněž okolnosti existující před podáním návrhu na pozastavení čerpání licencí Ministerstvem vnitra v nyní posuzovaných řízeních nejsou bez dalšího rozhodující, tedy nebrání dotčenému orgánu podat takový návrh a žalovanému takový návrh na základě zjištěného skutkového stavu posoudit a o pozastavení čerpání licence rozhodnout. Dílčí námitku žalobkyně týkající se obchodu se součástkami ze zničených zbraní přitom soud neshledal relevantní, pomíjí totiž ostatní skutečnosti zjištěné k osobě žalobkyně a její praxi. Žalovaný odkázal na výsledky kontroly, v níž bylo zjištěno více pochybení. Fakt, že se s touto okolností nevypořádaly, nijak nezpochybňuje informaci, které se žalovanému o výsledcích kontroly dostalo. Správní orgán I. stupně i ministr se v rozhodnutích vypořádali také s argumentem žalobkyně odkazujícím na Bezpečnostní strategii ČR, přičemž argumentaci žalobkyně tímto dokumentem neshledali případnou. Přílehlavá je také argumentace ve vztahu ke společnosti MULTIAGRO. Nelze totiž pominout, že ačkoliv společnost MULTIAGRO sama s vojenským materiálem neobchoduje, sídlí v areálu

Slatina, vlastní budovy v tomto areálu, kde provozuje sklady společně s osobou žalobkyně, a je s ní personálně i jinak provázána.

43. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobkyně, že tím, že došlo ke změně složení rozkladové komise, byla zkrácena na svých právech. Složení rozkladové komise totiž nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu, protože rozkladová komise má postavení toliko poradního orgánu (viz VEDRAL, Josef. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon 2012, s. 1194). Rozhodné je až posouzení samotným správním orgánem (zde ministrem), které se projeví v rozhodnutí o rozkladu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002-227, publ. pod č. 463/2005 Sb. NSS, ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 Afs 74/2007-140, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, nebo ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 Afs 273/2018-123). Žalobkyně navíc ani nic dalšího konkrétního (jako by byla kupř. námitka podjatosti člena rozkladové komise, nedostatečného počtu členů, atp.) k rozhodování rozkladové komise neuvedla.
44. Soud žalobu pro nedůvodnost zamítl; pro úplnost však uvádí, že se nezabýval přezkumem „závazných stanovisek“ – návrhů Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-74546-2/OBP-2016 a MV-74546-3/OBP-2016, ve smyslu žalobkyní poukazované soudní judikatury. Tyto návrhy totiž nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 správního řádu, jak žalobkyně předpokládá, ale pouze návrhem na zahájení řízení podle § 19 odst. 2 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a § 8d odst. 1 zákona o kontrole obchodu.
45. K tomu soud připomíná, že i kdyby se o závazná stanoviska jednalo, závazné stanovisko není rozhodnutím správního orgánu dle § 65 s. ř. s. a nemůže jej tak samostatně přezkoumávat ani zrušit. Takovou pravomocí soud nadán není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 As 64/2012-21). Soud může pouze v odůvodnění rozsudku vyslovit jeho nezákonnost ve vztahu k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný správní orgán je následně povinen vyzvat dotčený orgán k přezkoumání tohoto závazného stanoviska. Na věc navíc zcela přílehavě dopadá žalobkyní v žalobě uváděný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publ. pod č. 2434/2011 Sb. NSS, podle kterého *„(z)ávazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“* (bod 48, zvýraznění provedeno soudem), přičemž *„závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nemají objektivně vymezený samostatný předmět řízení. Jedná se o podkladové úkony, které se vždy vydávají v rámci jiného „hlavního“ řízení“* (bod 43) (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2011, č. j. 8 As 38/2011 – 67, či ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 52/2012 – 112). Potřebu důsledně rozlišovat závazná stanoviska od rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud vyslovil mj. v rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 As 20/2009-70, v němž uvedl, že rozhodnutí je *„aktem, který je adresován účastníkům řízení a směřuje vně veřejné správy. Zavazuje účastníky řízení a též orgány veřejné správy, nabývá právní moci a zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté (§ 48 a 73 nového správního řádu). Naproti tomu závazné stanovisko není určeno účastníkům řízení, nýbrž směřuje toliko k orgánu veřejné správy, jenž vydává finální rozhodnutí. Nezavazuje přímo*

účastníky řízení o vydání finálního rozhodnutí, ale pouze orgány veřejné správy, navenek působí nepřímo teprve prostřednictvím finálního aktu, pro jehož výrok je závazné.“

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Na základě výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. června 2022

Mgr. Aleš Sabol v. r.
Předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.